

Асѣнь.

И знаешъ ли оште какво има: отъ Цариградъ получихме страшни вѣсти.

Петъръ.

Отъ Цариградъ ли?

Асѣнь (гледа го въ очитѣ).

Та и оште има: пратеникътъ, който донеси тѣйзи страшни вѣсти и който се турна въ тъмница, намъри се, е-сеги-е, убитъ въ тъмницата; убитъ се намъри и стражарътъ. Нима ти ништо не знаешъ за всичко това?

Петъръ (смажно и уплашено).

Какво казвашъ ти, брате мой! Сега първи пѣтъ чувамъ...

Асѣнь.

И чувай, чувай оште. Тойзи врагъ... знаешъ ли го ти кой е той?

Петъръ.

Колко страшно ме гледашъ и колко си безпокоинъ!

Асѣнь.

Знаешъ ли го ти, — тойзи врагъ? Той е... той е — братъ ми! (показва съ прѣстъ на Петра).

Петъръ (стрѣснѣто извиква).

Ахъ!... (улава се за космите и уплашено гледа на Асѣня).

Асѣнь.

Братъ ми, милиятъ ми братъ Петъръ... Чети и се радвай (подава му едно писмо и съ скръстосани ръцѣ стои отъ преди му).

Петъръ (бързишкомъ зема писмото, разтрепѣранъ чете го мълчешката, слѣхти, изпунта писмото и склани глава на рѣка).

Асѣнь (разперва ръцѣ и се смѣе горчиво).

Позна го... позна писмото си... (крѣстосва пакъ рѣцѣ, гледа Пе-